

Arrest

nr. 68 291 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 februari 2011, verklaart er zich op 14 februari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 22 juni 2011, verstuurd op 22 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van gemengd Pasjtoen/Tadzjiekse afkomst te zijn. U werd 23 jaar geleden geboren in het dorp Gomain, gehucht Deh Maslom, dat in de buurt van de stad Mehterlam ligt, de hoofdstad van de provincie Laghman. Vanaf uw vijfde levensjaar – nadat uw vader tijdens zijn werk op de weg gedood werd – woonde u in Kotai Tor in Mehterlam. Uw moeder hertrouwde met N. T., uw stiefvader. Uw stiefvader liet u nooit naar school gaan. U spreekt Dari en Pasjtoe. Uw problemen werden veroorzaakt door de slechte relatie die u had met uw stiefvader. Jullie hadden altijd

ruzie. Toen u achttien werd verkocht hij het huis van uw vader en u kreeg niets van de opbrengst ervan. Samen met uw oom klaagde u uw stiefvader aan bij de autoriteiten maar dat haalde niets uit. Er werd dan een bijeenkomst van oudsten georganiseerd maar die zegden dat u geduld moest uitoefenen. U begon als arbeider in de bouw in de stad Meherlam te werken. In saratan 1388 (juni/juli 2009) vroeg uw stiefvader u uw vingerafdruk op een document te zetten, hij zei dat het over werk voor u ging in het district Alingar. Nadat u in Alingar aankwam bleek dat uw stiefvader u feitelijk verkocht had aan de taliban met het doel een zelfmoordaanslag te plegen. Toen u beseftte wat men van u wou weigerde u dat te doen maar de taliban zegden dat het te laat was, ze hadden voor u betaald en u moest het doen. Toen u bleef weigeren brachten ze u bij geaffilieerde herders in de bergen die u moesten bewaken tot de taliban weerkeerden. De drie à vier dagen dat u bij hen was werd u verplicht om verschillende soorten drugs te gebruiken, de herders drogeerden zichzelf ook. De vierde dag wilden ze verder de bergen intrekken doch u deed alsof u ziek was en ze zegden 'die is nog high, laat hem maar achter'. Rond de middag begon u zich beter te voelen, er was niemand meer aanwezig en u besloot er weg te vluchten. U ging vervolgens terug naar huis, uw stiefvader was afwezig en uw moeder zei dat het beter was dat u naar uw oom zou gaan want uw stiefvader had toch nooit van u gehouden. Samen met uw oom ging u bij de autoriteiten maar die scheepten jullie af. Intussen vernam u dat er bij uw oom in Laghman naar u gezocht werd en dat men zei dat ze een foto van u hadden en u overal gingen zoeken tot ze u vonden. Een 15-tal dagen na uw ontsnapping verliet u Afghanistan. In Griekenland werd u echter opgepakt (vingerafdrukken op 4 augustus 2009), teruggestuurd naar Turkije en vandaar gerepatriëerd naar Kaboel. U verbleef opnieuw bij uw oom in Kaboel en ook bij familie van hem maar u durfde niet buiten te komen uit schrik. Na vier of vijf maanden slaagde u er opnieuw in met een smokkelaar die opnieuw bekostigd werd door uw oom Afghanistan te verlaten. In Griekenland liep het weer fout want het duurde daar ongeveer een jaar voor de smokkelaar er in slaagde u verder in Europa te loodsen. De afspraak was immers dat u naar Duitsland zou gaan. Uiteindelijk raakte u weg uit Griekenland en in Italië werd u opgepakt en nam men uw vingerafdrukken (27 januari 2011). Ze lieten u vrij maar u vroeg geen asiel omdat Duitsland uw doel was. U belandde echter onwetend in België en vroeg asiel in België op 14 februari 2011. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw stiefvader te weten zal komen dat u zich in Kaboel zou bevinden en dat hij dan achter u zou komen en u vermoorden. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u na het gehoor uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) voor en een document van de dorpsoudsten gericht aan de provincieraad waarin uw problemen bevestigd worden alsook de envelop waarin deze documenten verstuurd werden."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan zijn zo weinig overtuigend en zo weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht;
- de problemen die verzoeker met zijn stiefvader heeft, bevinden zich in de familiale sfeer en er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker nog problemen zou kunnen verwachten;
- aan het document dat verzoekers problemen zou bevestigen kan geen geloof worden gehecht, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien zijn alle documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel wordt vervalst;
- verzoeker heeft een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Burgers lopen in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het geweld in de hoofdstad is immers niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste motieven bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en dat deze eveneens onjuist en onvoldoende gemotiveerd is door middel van niet bewezen veronderstellingen.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing meent verzoeker dat het feit dat de problemen zijn ontstaan bij zijn stiefvader geen afbreuk doet aan het feit dat hij vreest voor zijn leven en dreigt

vermoord te worden door de Taliban. Zijn problemen overstijgen dan ook duidelijk het familiale niveau. Verzoeker meent dat de stelling dat er aan de documenten geen geloof gehecht kan worden omdat deze hoogstwaarschijnlijk vals zijn een verkeerde vaststelling is. Het Commissariaat-generaal bewijst geenszins dat de door hem bijgebrachte documenten vals zouden zijn.

In een tweede middel voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan. Verzoeker stelt niet te kunnen verblijven bij zijn oom in Kabul zodat bij zijn eventuele terugkeer dient gekeken te worden naar de situatie in Lagham, welke allerm minst veilig is zodat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker beaamt dat zijn oom hem inderdaad geholpen heeft om te vluchten doch benadrukt dat deze oom geen plaats heeft om hem op te vangen in Kabul. De oom heeft zijn eigen familie en riskeert problemen te krijgen met de Taliban indien hij verzoeker onderdak zou verschaffen.

Verzoeker voert, wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, tevens aan dat de tegenpartij uitgaat van algemene rapporten die geen betrekking hebben op de situatie van verzoeker persoonlijk. Verzoeker wenst bovendien op te merken dat hij geen inzage heeft gehad in deze rapporten en deze hem niet ter kennis werden gebracht. Deze rapporten geven tevens aan dat er nog dagelijks aanvallen zijn en dat de Taliban nog steeds actief is.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM. Verzoeker meent dat de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat hij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is hij eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoeker wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden omwille van het feit dat hij door zijn stiefvader verkocht werd aan de Taliban om aanslagen te plegen. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor zijn leven.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 5 en 8 EVRM. Verzoeker werpt op dat het duidelijk is dat hij bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. Ook heeft hij geen inkomen en verblijfplaats in Afghanistan. In zijn land van herkomst is het quasi onmogelijk een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer mishandeld en uitgesloten zal worden. Inmiddels heeft hij hier in België een band opgebouwd, is hij geïntegreerd in de maatschappij en heeft hij hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

In een vijfde middel voert verzoeker aan dat hij alle banden verbroken heeft in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van zijn vermeende banden met de Taliban. Hij verblijft reeds verschillende maanden in België en heeft hier reeds zijn leven opnieuw opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds Nederlands.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers net als de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift weliswaar terecht op dat de commissaris-generaal zijn bewering dat de taliban personen doorgaans op vrijwillige basis klaarstomen voor een zelfmoordaanslag niet staft, maar voor het overige sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo stelde de bestreden beslissing terecht vast dat (i) het weinig plausibel is dat de Taliban het risico zouden lopen verzoeker onwillig op een zelfmoordzending te sturen terwijl ze de kans zouden lopen dat hij zou verzaken aan die opdracht en hen en hun verblijfplaatsen vervolgens zou kunnen verklikken aan de autoriteiten, (ii) het bijzonder onaannemelijk overkomt dat de Talib maulawi Joma de herders, die ook Taliban waren, de opdracht gaf verzoeker te bewaken in afwachting dat hij terug zou keren, dat die herders vervolgens samen met verzoeker verschillende soorten drugs begonnen te gebruiken en verzoeker bovendien alleen achterlieten omdat hij te high en te ziek was om met hen mee te gaan en zo het risico zouden lopen dat verzoeker hun identiteiten, schuilplaatsen en andere verblijfplaatsen, ook die van maulawi Joma en zijn aanhangers zou kunnen doorgeven aan de autoriteiten en (iii) het tenslotte weinig aannemelijk is dat verzoeker na zijn 'ontsnapping' regelrecht naar het huis van zijn stiefvader rugging.

Het document van de dorpsouderen kan hier niets aan veranderen. De commissaris-generaal stelt immers terecht dat, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen en gelet op de onbetrouwbaarheid van Afghaanse documenten, aan dit document geen geloof kan worden gehecht.

Verder sluit de Raad zich ook aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal over het binnenlands vestigingsalternatief in de stad Kaboel en over de veiligheidstoestand in deze stad.

Verzoeker stelt dat zijn oom geen plaats heeft om hem op te vangen en dat zijn oom problemen met de Taliban riskeert als hij verzoeker onderdak zou geven. Dit laatste argument kan alvast niet ingeroepen worden aangezien aan verzoekers problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoekers oom geen plaats zou hebben is verder niet aannemelijk aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds tweemaal bij zijn oom verbleef. De commissaris-generaal heeft bovendien terecht gesteld dat verzoeker Pashtou en Dari spreekt en werkervaring in de bouwsector heeft en dat deze vaardigheden zijn kansen op de arbeidsmarkt zullen verhogen.

Wat de veiligheidstoestand in de stad Kaboel betreft, merkt verzoeker vooreerst op dat hij geen inzage heeft gehad in de rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert en dat deze hem niet ter kennis werden gebracht. Verder stelt hij dat naar de concrete toestand ter plaatse moet worden gekeken en niet naar algemene rapporten en dat de rapporten aangeven dat er nog dagelijks aanvallen zijn en dat de Taliban nog steeds actief zijn. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet enerzijds kan beweren dat hij geen inzage heeft gehad in de rapporten en anderzijds dat de rapporten aangeven dat er nog dagelijks aanvallen zijn en dat de Taliban nog steeds actief zijn. Verder wijst de Raad verzoeker erop dat de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hem het recht geeft om het dossier bij het Commissariaat-generaal te raadplegen en er een afschrift van te ontvangen. Bovendien heeft verzoeker ook de mogelijkheid om tot op de dag voor de zitting het dossier in te zien op de griffie van de Raad (cf. artikel 39/61 van de vreemdelingenwet). Verder stelt de Raad vast dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert op een veelheid aan internationale en nationale bronnen steunt, waaronder informatie afkomstig van mensenrechtenorganisaties, ngo's, Afghaanse kwaliteitskranten,... Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat dit rapport de concrete toestand ter plaatse weergeeft. Uit dit rapport blijkt tot slot niet dat er in de stad Kaboel aanhoudend gevochten wordt en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RVS 24 juni 2008, nr. 184.647, stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker beroept zich voor de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending ten slotte van de artikelen 5, 8 en 14 EVRM kunnen niet dienstig worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Verzoeker vraagt tot slot om de bestreden beslissing op humanitaire gronden te hervormen en hij voert aan dat hij hier reeds verschillende maanden verblijft, dat hij hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, dat hij goed geïntegreerd is en dat hij goed Nederlands kent. Dit zijn echter geen van allen gronden die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verantwoorden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER